

OLIMPIADA LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ
etapa națională, 3 aprilie 2015
Nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text de la subiectul I și al II-lea, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

ZĂMBETUL LUI MARKO

de Marguerite Yourcenar

Pachebotul plutea lin pe întinderea fără valuri, ca o meduză în voia apelor. Un avion dădea ocoluri, zbârnâind ca o insectă ațâțată, în spațiul îngust de cer cuprins între munți. Nu trecu mult din după-amiaza frumoasă de vară și soarele dispăruse deja în spatele contraforților arizi ai Alpilor muntenegreni, pe care creșteau doar ici-colo câțiva arbori firavi. Marea, atât de albastră dimineața în larg, lua culori întunecate de-a lungul acestui fiord sinuos ivit pe neașteptate în vecinătatea Balcanilor. Formele scunde și îndesate ale caselor, franchețea salubră a peisajului erau deja slave, în timp ce violența surdă a culorilor, semeția nudă a cerului te făceau să te gândești încă la Orient și la Islam. Cei mai mulți dintre pasageri coborâseră la țarm și dădeau explicații vameșilor în uniforme albe și unor soldați purtând pumnale triunghiulare, frumoși ca îngerul armiiilor. Arheologul grec, pașaua egipteană și inginerul francez rămăseseră pe puntea de sus. Inginerul își comandase o bere, pașa bea whisky, iar arheologul se răcorea cu o citronadă.

— Țara asta mă incită, spuse inginerul. Cheiul acesta de la Kotor și cel de la Ragusa sunt fără îndoială singurele ieșiri la Mediterană ale uriașului tărâm slav ce se întinde de la Balcani până în Urali, nepăsător de hotărnicirile schimbătoare de pe harta Europei, străin de mare. Ea nu pătrunde în el decât prin sinuozitățile complicate ale Caspiceii, ale Finlandei, ale Mării Negre și ale țărâmului Dalmației. Și, în continentul acesta atât de vast, infinita varietate a neamurilor nu strică unitatea misterioasă a întregului, așa cum diversitatea valurilor nu tulbură monotonia împărătească a mării. Dar ceea ce îmi stârnește pentru moment interesul nu este nici istoria, nici geografia, ci Kotor. Gurile lui Cattaro, cum spun ei... Kotor, așa cum o vedem noi de pe puntea acestui pachebot italian, sălbaticul, bine ascunsul Kotor, cu drumul lui șerpuit care urcă spre Cetinje, și, pe de altă parte, Kotor, doar cu puțin mai sălbatic, al legendelor și al poeziei epice slave. Kotor turciturul, obiditul cândva sub jugul musulmanilor din Albania, cărora — înțelegeți bine, Pașă — baladele sârbești nu le fac întotdeauna dreptate. Și dumneata, Lukiadis, care cunoști trecutul cum își știe țăranul cele mai mici unghere ale gospodăriei, dumneata n-o să-mi spui că nu ai auzit vorbindu-se despre Marko Kralievici.

— Eu sunt arheolog, răspunde grecul așezându-și pe masă paharul cu citronadă. Cunoștințele mele se mărginesc la piatra sculptată, iar vitejii sârbi despre care vorbești lucrau în carne vie. Însă, nu-i vorbă, Marko m-a interesat și pe mine și am dat de urma lui într-o țară mult depărtată de obârșia legendei sale, pe un pământ care, oricâte mănăstiri frumoase ar fi înălțat acolo evlavia sârbească, este pur grecesc...

— Da, pe Muntele Athos, îl întrerupse inginerul. Oasele de uriaș ale lui Marko Kralievici se odihnesc undeva pe Muntele Sfânt, unde nimic nu s-a schimbat din Evul Mediu decât, poate, calitatea sufletelor, și unde șase mii de călugări, cu părul împletit și cu bărbile stufoase, se mai roagă și azi pentru mântuirea cucernicilor lor protectori, principii din Trebizonda, a căror stirpe s-a stins de veacuri. E atât de mângâietor să te gândești că uitarea e mai târzie și mai puțin deplină decât se crede și că mai există loc pe lume unde o dinastie din vremea Cruciadelor trăiește încă în rugăciunile câtorva preoți bătrâni. Dacă ții bine minte, Marko a murit într-o luptă împotriva otomanilor, în Bosnia ori pe pământ croat, însă ultima lui dorință a fost să fie îngropat în acest Sinai al lumii ortodoxe. O barcă a reușit să-i ducă acolo leșul, în ciuda colților de stâncă din Marea Egee și a primejdiei galerelor turcești. O poveste frumoasă, care îmi amintește, nu știu bine de ce, de ultima traversare a lui Arthur...

Occidentului nu-i lipsesc eroii, dar pe ei îi susțin în luptă, ca o armură, principiile lor, pe când eroismul acestui sârb era doar vitejie pură. Turcii asupra cărora se năpustea Marko credeau că se prăvălește asupra lor un stejar din munți. V-am spus că pe vremea aceea Muntenegru aparținea Islamului: cetele sârbești erau prea slabe pentru a putea redobândi pe față de la osmanlăi Muntele Negru, cel de la care își trage ținutul numele. Marko Kralievici avea în țara necredincioșilor legături secrete cu niște creștini convertiți numai cu numele la islamism, cu funcționari nemulțumiți, cu pașale în primejdie de a fi mazilite ori ucise. Avea mereu nevoie să se vadă cu complicii săi.

Dar era atât de înalt încât nu se putea strecura printre dușmani, deghizat în cerșetor sau în cântăreț orb. Sau chiar în femeie: era atât de frumos încât ar fi putut s-o facă. Numai că ar fi fost recunoscut după nemăsurata lungime a umbrei sale. Nu se putea gândi nici să acosteze pe vreun colț pustiu al țărmului, păzit mereu de prea mulți ostași ca să scape nevăzut sau să-i poată singur înfrunta. Însă acolo unde o barcă sare în ochi, un înotător bun poate rămâne nevăzut, și numai peștii îi cunosc calea dintre ape. Marko vrăjea valurile; înota la fel de bine ca și vecinul său de odinioară din Itaca, Ulise. Le vrăjea și pe femei: prin îngustimile încâlcite ale mării ajungea adesea la Kotor, la poalele unei case de lemn, roasă de putregai, care răsufla greu sub izbiturile valurilor. Văduva pașei din Scutari își petrecea acolo nopțile visând la Marko și diminețile așteptându-l. Îi freca cu untdelemn trupul înghețat de sărutările mării; îl încălzea, pe ascuns de slujnice, în patul ei; îi mijlocea întâlniri de noapte cu agenții și cu complicii săi. Când se îngâna noaptea cu ziua cobora în bucătăria încă pustie să-i pregătească felurile de mâncare la care poftea. Vrând-nevrând, el se învățase cu sânii ei grei, cu picioarele groase, cu sprâncenele care i se îmbinau drept în mijlocul frunții, cu dragostea ei lacomă și bănuitoare de femeie coaptă. Când Marko îngenunchea să-și facă semnul crucii, trebuia să-și stăpânească mânia văzând-o cum scuipă. Într-o bună noapte, în ajunul zilei când hotărâse să se întoarcă înot la Ragusa, văduva coborî, ca de obicei, să-i facă de mâncare. Însă, din pricina lacrimilor, nu vedea bine ce face și i-a adus, din nefericire, o friptură de ied cam arsă. Marko băuse; răbdarea lui rămăsese în fundul ulciorului: a luat-o de păr cu mâinile slinoase de sos și a început să zbiere:

— Cățeaua dracului, asta-i capră de o sută de ani, cum îndrăznești să mi-o pui dinainte!

— Era tânără, cea mai tânără dintre toate.

— Ba era tare cum e carnea ta de vrăjitoare, și avea iz de vrăjitoare, zise creștinul, beat.

Să fierbi, ca și ele, în gheena!

Și trase un picior în blidul de tocană, azvârlindu-l, prin fereastra larg deschisă, drept în mare.

Văduva spală fără o vorbă podelele pătate de grăsime și-și șterse de lacrimi obrazii buhăiți. După aceea se arătă la fel de drăgăstoasă ca în ajun; și, în zori, când vântul dinspre nord începuse să răzvrătească valurile golfului, îl sfătui pe Marko să-și amâne plecarea. El zise că așa o să facă: odată cu arșița după-amiezii s-a culcat la loc. Când s-a trezit, timp ce se întindea alene dinaintea ferestrei, ferit de priviri în spatele obloanelor, văzu scânteind junghere: o trupă de soldați turci încercuiseră casa, împiedicând toate ieșirile. Marko se repezi spre balconul care era sus de tot deasupra mării: clocotul valurilor se sfărâma, tunând, de stânci. Marko își smulse cămașa și se aruncă în vârtoarea aceea în care nicio barcă nu s-ar fi încumetat. Alunecau pe sub el munți de apă și munți de apă se prăvăleau deasupra lui. Soldații au răscolit casa îndrumați de văduvă, dar

nu era nici urmă de uriașul dispărut. În sfârșit, văzând cămașa sfâșiată și grilajul smuls al balconului, au înțeles ce se petrecuse și s-au năpustit pe țârm, urlând de ciudă și de spaimă. Se dădeau înapoi fără voie de câte ori un val mai sălbatic se spârgea, mugind, la picioarele lor. Răbufnirile de vânt li se păreau râsul lui Marko, iar spuma sfruntată a mării era ca scuipătura lui în obraz. Marko a înotat timp de două ore fără niciun spor. Dușmanii ținteau la cap, dar vântul le abătea săgețile. Marko dispărea, apoi reapărea de sub același deal verde. Văzând așa, văduva își înnădi zdravăn eșarfa de brâu lung al unui soldat albanez și astfel un pescar dibaci izbuti să-l prindă pe Marko. Înotătorul, pe jumătate sugrumat, a fost nevoit să se lase târât pe plajă. Acasă la el, în munți, Marko văzuse adesea cum câte o jivină se preface moartă ca să nu fie răpusă. Din instinct, a făcut și el la fel. Flăcăul vânăt de frig pe care turcii l-au tras pe țârm era țeapăn și rece ca un leș de trei zile; părul lui năclăit de spume stătea lipit de tâmplele scobite; în ochii nemișcați nu se mai oglindea nemărginirea cerului și a serii: buzele albe de sarea mării îi înțepeniseră, iar fălcile îi erau încleștate; brațele îi atârnavă fără vlagă; iar, prin pieptul lui gros, inima nu i se auzea. Mai marii satului s-au aplecat asupra-i, gâdilându-i obrazii cu bărbile lor lungi, apoi, îndreptându-se din șale, au strigat într-un glas:

— Alah! E mort ca o cârțiță putredă, ca un stârv de câine care-a crăpat. Să-l azvârlim în marea care spală orice scârnă, pentru ca trupul lui să nu ne pângărească vatra.

Dar veninoasa văduvă izbucni în plâns, apoi în râs:

— N-ajunge o furtună să-l înece pe Marko, și nici nodul unui laț ca să-l sugrume. Așa cum îl vedeți, nu este mort. Dacă îl aruncați în mare, va fermeca valurile cum m-a fermecat pe amărâta de mine, iar valurile îl vor duce înapoi în țara lui. Luați niște cuie și-un ciocan și răstigniți-l pe câinele acesta cum a fost răstignit dumnezeul lui, care n-o să-i fie de nici un ajutor. O să vedeți cum i se vor chirci genunchii de durere și țipete or să-i țâșnească din gura blestemată.

Călăii luară niște cuie și-un ciocan de pe masa cu unelte a unui cârpaci de bărci și îi străpunseră tânărlui sârb mâinile, și apoi îi străpunseră picioarele. Trupul lui a rămas însă inert: pe chipul lui, care părea fără simțire, n-a trecut nici umbra unui fior și din carnea lui sfârtecătă de cuie n-au căzut decât stropi înceți și rari de sânge, pentru că Marko porunca vinelor sale cum porunca și inimii din el. Atunci, cel mai în vârstă dintre mai marii satului azvârli ciocanul și zise, strigând jalnic:

— lerte-ne Alah c-am vrut să răstignim un mort! Haideți să legăm un bolovan de gâtul leșului, ca marea să înghită păcatul nostru și să nu mai aducă hoitul înapoi.

— Nici o mie de cuie și nici o sută de ciocane nu sunt de-ajuns pentru a-l răstigni pe Marko Kralievici. Luați cărbuni aprinși și așezați-i-i pe piept, și-o să se zvârcolească de durere ca un vierme.

Călăii au luat jăratric din vatra unui călăfătuitor și au scris cu el un mare cerc pe pieptul înotătorului înghețat de ape. Cărbunii au ars, apoi, stingându-se, s-au scrumit, înnegrindu-se cum se înnegresc trandafirii roșii când mor. Focul a lăsat pe pieptul lui Marko dâra de cărbune a unui mare inel, cum lasă hora vrăjitorilor pe pajști, dar flăcăului nu i-a scăpat un geamăt și nu i-a fremătat o geană.

— Alah, au spus călăii, am păcătuit. Dumnezeu singur are dreptul să-i supună la munci pe cei morți. Rubedeniile lui or să vină să ne ceară socoteală de această pângărire. Haideți dară să-l băgăm într-un sac îngreunat cu pietre, ca nici moartea să nu știe ce leș dăm lăcomiei sale.

— Bieții de voi, spuse văduva, o să sfâșie pânza oricât de groasă ar fi și o să deșarte pietrele în apă. Mai bine chemați fetele satului și puneți-le să danseze în jurul lui pe nisip, și-o să vedem dacă îl mai chinuie încă poftele cărnii.

Și le-au chemat pe fete. Ele și-au pus în grabă hainele de sărbătoare; au adus cu ele tamburine și fluier; s-au prins de mâini și-au început să dănțuiască, dând ocol leșului. Cea mai frumoasă dintre toate, ținând în mână o năframă roșie, mâna hora. Era mai înaltă cu un cap decât toate celelalte, un cap cu părul negru și cu gâtul alb: era ca o căprioară care sare, ca un șoim zburând. Marko, nemișcat, simțea atingerea ușoară a picioarelor ei desculțe, iar inima lui zvâcnea tot mai năprasnic, atât de tare încât se temea că or să o audă cei din jur. Și, fără voia lui, i-a mijit un zâmbet aproape dureros, iar buzele i-au fremătat ca pentru un sărut. Dar, încet, încet, se însera, și nici călăii, nici văduva n-au apucat să vadă zâmbetul acela. Ochii limpezi ai lui Aișe

stăteau însă ațintiți pe chipul bărbatului, pentru că îl găsea frumos. Și lăsă deodată să-i cadă năframa cea roșie, ca să ascundă zâmbetul. Și zise:

— Nu mi se cade să dansez în fața chipului gol al unui creștin mort și de aceea i-am acoperit gura, îmi făcea silă s-o privesc.

Dar n-a conștientizat să danseze, ca să abată atenția călăilor până la ceasul rugăciunii, când vor fi siliți să se îndepărteze de țărm. Într-un târziu, un glas din înaltul minaretului a început să strige că e vremea să se închine Domnului. Oamenii s-au îndreptat către moscheea, mică și păraginită, a locului. Fetele, ostenite, au pornit și ele într-acolo, târșându-și papucii ascuțiți. Aișe plecă și ea, privind mereu în urmă; doar văduva a mai rămas pe loc, neluându-și ochii de la leșul mincinos. Și, fără veste, Marko s-a sculat; și-a scos cu mâna stângă cuiul din cea dreaptă, a luat văduva de părul ei roșcat și i-a înfipt cuiul în gât; apoi, scoțându-și cu stânga cuiul din dreapta, i l-a înfipt femeii în frunte. După aceea și-a smuls cele două așchii de piatră care îi străpungeau picioarele și, cu ele, i-a crăpat femeii ochii. Când s-au înapoiat călăii, pe țărm nu mai era nici urmă de trupul lui Marko. Zăcea acolo numai leșul însângerat al unei bătrâne. Furtuna se potolise, însă bărcile, prea încete, l-au vânat zadarnic pe înotătorul dus printre valuri. Firește, Marko a recucerit ținutul și a luat-o cu el pe fata care îl făcuse să zâmbească; dar nu gloria lui mă mișcă, nici fericirea lor, ci surâsul acela de pe buzele supliciatului, pentru care dorința a fost chinul cel mai dulce. Priviți, se lasă seara; aproape poți vedea pe plaja din Kotor mica ceată de călăi lucrând în lumina cărbunilor încinși, pe fată dansând, pe tânărul acela neputând să se împotrivescă frumuseții.

— Curioasă poveste, spuse arheologul. Dar ne-ai relatat o versiune fără îndoială recentă. Trebuie să existe una mai veche. O să aflu eu.

— Te înșeli, spuse inginerul. V-am spus povestea așa cum am auzit-o de la țăranii satului unde mi-am petrecut iarna trecută, ocupat cu săparea unui tunel pentru Orient-Expres. Nu vreau să îi hulesc pe eroii dumitale greci, Lukiadis: se retrăgeau în cortul lor într-o pornire de mânie; urlau de durere lângă prietenii lor morți; târau de picioare cadavrul dușmanilor în jurul orașelor înfrânte, însă, vă rog să mă credeți, Iliadei îi lipsește surâsul lui Ahile.

Traducere de Petru Creția

A. (4 puncte: 1 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Portul Kotor se află în:

- a. Albania;
- b. Finlanda;
- c. Grecia;
- d. Muntenegru.

2. Marko Kralievici nu putea să se ascundă de dușmanii săi deoarece:

- a. era frumos;
- b. era feminin;
- c. era înalt;
- d. era viteaz.

3. Marko este:

- a. croat;
- b. grec;
- c. sârb;
- d. turc.

4. Faptul că inima lui Marko nu se auzea după ce a fot scos din apă demonstrează că:

- a. este capabil de autocontrol;
- b. este foarte bolnav;
- c. este de natură nonumană;
- d. este lipsit de viață.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei principale ale textului, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Călăii vor să-l arunce pe Marko în mare într-un sac cu pietre.
2. Lui Marko i se străpung mâinile și picioarele.
3. Marko este prins de un pescar.
4. Marko înnoptează în casa văduvei pașei din Scutari.
5. Marko recucerește ținutul.
6. Marko se aruncă în mare.
7. Văduva îi pregătește lui Marko o friptură de ied.
8. Văduva îl sfătuiește pe Marko să plece mai târziu.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare dintre următoarele cerințe:

1. Precizează trei mijloace prin care călăii verifică dacă Marko este mort.
2. Menționează cu ce personaj legendar este asociat Marko datorită modului în care înoată.
3. Explică prin ce se realizează opoziția dintre Occident și Orient în enunțul:
„Occidentului nu-i lipsesc eroii, dar pe ei îi susțin în luptă, ca o armură, principiile lor, pe când eroismul acestui sârb era doar vitejie pură.”
4. Ultima replică din text conține următoarea secvență:
„Nu vreau să îi hulesc pe eroii dumitale greci, Lukiadis: se retrăgeau în cortul lor într-o pornire de mânie; urlau de durere lângă prietenii lor morți; târau de picioare cadavrul dușmanilor în jurul orașelor înfrânte, însă, vă rog să mă credeți, Iliadei îi lipsește surâsul lui Ahile.”
Prezintă, în cel mult 6 rânduri, semnificația enunțului: „Iliadei îi lipsește surâsul lui Ahile”.

D. (10 puncte)

Unul dintre cititorii povestirii a făcut următoarea afirmație pe blogul său:

„Nu despre Marko Kralievici (*Zâmbetul lui Marko*) este vorba în povestirea lui Marguerite Yourcenar, ci despre femeia într-o dublă ipostază: distructivă și salvatoare.”

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte comentariul tău la această afirmație, referindu-te la povestirea *Zâmbetul lui Marko*.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

CINCI FILME

Teoria Întregului (Theory of Everything), 2014: Filmul descrie relația dintre Stephen Hawking, unul dintre cei mai cunoscuți oameni de știință contemporani, și soția sa, Jane. Cei doi s-au cunoscut pe când erau studenți la Cambridge, în anii '60, exact în vremea în care viitorul mare om de știință descoperă că suferă de scleroza laterală amiotrofică, o boală fără leac care omoară neuronii motori, cauzând o pierdere progresivă a capacității de a mișca orice mușchi din corp. Altfel spus, cu timpul, creierul rămâne funcțional, în timp ce funcțiile motorii cedează. În ciuda veștii teribile, Jane hotărăște să îi rămână alături. Contrar faptului că medicii i-au dat de trăit doar doi ani, Stephen supraviețuiește acestei maladii. *Atâta timp cât există viață, există și speranță*, spune fizicianul imobilizat într-un scaun cu roțile, care vorbește cu ajutorul unui robot care-i transpune gândurile în cuvinte. Scenariul are la bază cartea lui Jane, tradusă și în românește.

Căutarea (The Search), 2014: Filmul spune povestea a patru personaje prinse în războiul din Cecenia anulului 1999. Patru vieți din planuri total diferite sunt aduse la un loc de o spectaculoasă întorsătură a destinului. Văzându-și părinții omorâți de soldații ruși pe ulița din sat, un băiețel cecen fuge și se alătură valului de refugiați. Astfel, ajunge să o întâlnească pe Carole, șefa misiunii EU în regiune și, cu ajutorul ei, să-și reia încet-încet viața. În tot acest timp, sora sa mai mare, care a supraviețuit miraculos masacrului, își caută fratele printre miile de refugiați ceceni. Al patrulea personaj este Kolia, un tânăr recrut din armata rusă în vârstă de numai 20 de ani, care este complet depășit și, ulterior, complet transformat de război.

Boyhood. 12 ani de copilărie (Boyhood), 2014: Filmul mustește de umanitate și are toate șansele să devină una dintre peliculele-cult ale acestei generații, pentru că *Boyhood*, deși pornește teoretic tot de la premise tehnice (a fost filmat timp de 12 ani și urmărește maturizarea unui băiat de la copilărie la adolescență), e un film frumos. Regizorul se concentrează asupra lui Mason, de la primele zile din școala primară în Austin până la plecarea la colegiu. Mason are destule pe cap din cauza surorii sale enervante și a celor doi părinți divorțați. Tatăl său poate că se va maturiza într-un târziu, în timp ce mama lui are tendința de a se îndrăgosti de bărbați nepotrivți. În mijlocul lor, comentariile lui Mason devin mai inteligente pe an ce trece... Drama a fost filmată de-a lungul a 12 ani, cu aceiași actori, regizorul urmărindu-le evoluția fizică și emoțională.

'71, 2014: Un thriller alert, ritmat și convingător, pornind de la aventurile brutale ale lui Gary Hook, un soldat britanic aproape adolescent, trimis în Irlanda de Nord, pentru a ajuta la instaurarea ordinii publice tulburate de IRA și lăsat accidental în urmă de colegii săi după atacul localnicilor asupra lor. Într-un Belfast sumbru și violent, când orașul este practic în război civil, Hook va deveni un adevărat trofeu al unei vânători din trei direcții: separatiștii vor să-l ucidă, pro-britanicii să se asigure că nu le deconspiră secretele, iar soldații să-l recupereze. Va reuși Hook să supraviețuiască, fără niciun prieten în preajmă, nopții și să găsească drumul spre camarazii săi?

O călătorie interstelară (Interstellar): Dacă în *Inception* regizorul a încercat (și a reușit magistral) să problematizeze în limbaj cinematografic dilema modificărilor spațiale, în *Interstellar* face o tentativă de a explica cinematografic cealaltă constantă a umanității, dimensiunea temporală. Intenția de „a cinematografia” timpul este de la început sortită eșecului, pentru că relativitatea timpului și tratamentul filmic al temporalității nu pot decât să eșueze în scheme patetice despre „cum trece timpul” – personaje îmbătrânesc bizar, iar eroii sunt schimbați prin substituiri succesive de actori. Truismele sunt prezente și în principalul fir narativ, ale cărui puncte de intrigă se derulează pe Pământ, într-o eră incertă, în care omenirea a epuizat toate resursele naturale și revine la o societate agrariană, care abandonează visul călătoriilor spațiale. Nici eroul principal nu este convingător; Cooper e un fost astronaut, actualmente fermier, redevenit la fel de subit călător inter-stelar și inter-temporal. Evident, el este văduv, are în grijă doi copii, dar se întâlnește cu o doamnă simpatică cu care pleacă în Cosmos, în căutarea unei planete locuibile.

Adaptarea unor sinopsisuri preluate de pe www.cinemagia.ro, <https://cinemafotomedia.wordpress.com>, www.tiff.ro, www.revista22.ro, www.ebihoreanu.ro

A. (10 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre următoarele cerințe, raportându-te la textul citat:

1. Scrie titlul celor două filme care intră în categoria *istorie recentă*.
2. Notează titlul filmului căruia i s-a făcut prezentarea cea mai favorabilă.
3. Precizează două aspecte care i se reproșează filmului *O călătorie interstelară (Interstellar)*.
4. Menționează aspectul comun celor cinci filme.
5. Explică în ce constă caracterul experimental al filmului *Boyhood. 12 ani de copilărie*.

B. (10 puncte)

Pe care dintre cele cinci filme te-ar tenta să-l vezi/să-l revezi?

Redactează un text de cel mult 20 de rânduri în care să-ți motivezi opțiunea.

SUBIECTUL al III-lea

10 puncte

Privește cu atenție pagina atașată, extrasă din catalogul 2015 al companiei IKEA și răspunde la fiecare dintre cerințele formulate.

1. Menționează ce reprezintă imaginea din stânga paginii.
2. Prezintă motivul pentru care mesajul „Economisim împreună” este notat cu caractere de dimensiuni mai mari.
3. Precizează relația dintre mesajul „Tu faci partea ta...” și imaginea asociată acestuia.
4. Explică, în cel mult 10 rânduri, relația dintre cele două imagini, valorificând textul care le însoțește.

Economisim împreună

Conceptul IKEA înseamnă să oferim mobilier
și accesorii funcționale, cu un design
de calitate, la prețuri accesibile.
Cum reușim asta?

Noi facem partea noastră...

Atunci când dezvoltăm un produs nou, încercăm să stabilim un preț pe care cei mai mulți oameni să și-l poată permite. Apoi, găsim o soluție inteligentă și sustenabilă de design, producție, ambalare și livrare a acestuia.

Așa au apărut faimoasele pachete plate. Acestea ne ajută să economisim timp și resurse, deoarece piesele de mobilier sunt ambalate ergonomic. Îți poți lua chiar tu acasă produsele alese. De aceea, la noi costul transportului nu este inclus în prețul produselor.

Tu faci partea ta.

Spre ieșirea din magazin, găsești zona de Autoservire mobilă. De aici îți poți ridica singur produsele ambalate în pachete plate, le poți lua acasă chiar azi și le poți asambla singur.

Noi facem partea noastră, tu faci partea ta. Împreună, economisim bani pentru ca tu să te poți bucura de produse de calitate la prețuri accesibile.